

Sygn. akt VU 1231/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant sekr. sądowy Karolina Rudecka

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

sprawy z wniosku A. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania A. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 26 października 2012 r. sygn. (...)/(...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje A. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od dnia 19 lipca 2012 roku do dnia 19 lipca 2013 roku.

Sygn. akt VU 1231/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 października 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił A. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu ZUS podał, że wnioskodawczyni jest zdolna do pracy zarobkowej, a zatem brak jest podstaw do przyznania świadczenia.

W odwołaniu skarżąca A. G. wniosła o uchylenie tej decyzji i przyznanie jej prawa do renty wypadkowej.

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

A. G. urodziła się w dniu (...) Ma wykształcenie zasadnicze zawodowe. W okresie aktywności zawodowej pracowała jako tkacz, naklejaczkę płytek, formowacz wyrobów ceramicznych, sprzedawca, pracownik gospodarczy.

(okoliczności niesporne)

W dniu 6 grudnia 2010 roku wnioskodawczyni uległa wypadkowi przy pracy, w wyniku którego doznała urazu przecięśniowego kręgosłupa.

(dowód: protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy k. 2 w aktach ZUS)

W dniu 19 lipca 2012 roku A. G. wystąpiła z wnioskiem o ustalenie prawa do renty wypadkowej.

(dowód: wnioski o rentę k. 1-2 w aktach organu rentowego)

Orzeczeniem z dnia 4 września 2012 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy okresowo do dnia 31 sierpnia 2013 roku, jednakże orzeczona niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy.

(dowód: orzeczenie lekarza orzecznika z dnia 4 września 2012 roku z dokumentacją medyczną k. 35, 1 w aktach organu rentowego)

A. G. wniosła sprzeciw od powyższego orzeczenia, w wyniku czego sprawę skierowano na komisję lekarską ZUS, która w dniu 28 września 2012 roku, wydała orzeczenie, którym uznała, iż wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy zarobkowej. Po ponownym badaniu zdiagnozowano u wnioskodawczyni: zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa z zespołem bólowym bez istotnego ograniczenia sprawności bez objawów korzeniowych, stan po leczeniu operacyjnym dyskopatii lędźwiowej wielopoziomowej w maju 2011 roku z dobrym efektem leczniczym, otyłość oraz astmę oskrzelową łagodną

(dowód: orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 9 września 2009 roku z dokumentacją medyczną k. 26, 1 w aktach organu rentowego)

Aktualnie u wnioskodawczyni występują następujące schorzenia:

- zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa z wypukliną dyskową na poziomie L2/L3 lewostronną oraz stenozą kanału kręgowego w odcinku L2-L5;
- stan po operacji dyskopatii na poziomach L2/L3, L3/L4 i L4/L5 i odbarzeniu korzeni nerwowych na tych poziomach;
- przewlekły zespół korzeniowy z zakresu kręgosłupa L/S z chromaniem neurogennym;
- zaburzenia zwieraczy (w wywiadzie);
- astma oskrzelowa (w wywiadzie).

Obecny stopień schorzeń neurochirurgicznych czyni wnioskodawczynię częściowo niezdolną do pracy zarobkowej w okresie 19 lipca 2012 roku do 19 lipca 2013 roku. Niezdolność do pracy pozostaje w związku przyczynowym z wypadkiem przy pracy z dnia 6 grudnia 2010 roku. Schorzenia neurologiczne nie skutkują u wnioskodawczyni niezdolnością do pracy.

(dowód: opinie biegłych lekarzy neurologa A. P. k. 11-14 oraz neurochirurga R. H. k. 35 w aktach sprawy)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 6 ust 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Przepis art. 17 ust. 1 i ust. 4 tejże ustawy stanowi, że przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W myśl art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która

całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Z kolei przepisy art. 12 ust. 2 i 3 stanowią, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się po pierwsze stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz po drugie możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1).

W świetle wskazanych powyżej regulacji prawnych istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy A. G. jest osobą niezdolną do pracy, a w dalszej kolejności do ustalenia ewentualnego związku takiej niezdolności z wypadkiem przy pracy, jakiemu uległa ona w dniu 6 grudnia 2010 roku.

Dla ustalenia powyższych okoliczności, Sąd dopuścił dowód z pisemnych opinii biegłych lekarzy neurologa A. P. i neurochirurga R. H., biegłych z zakresu dziedzin medycyny, w ramach których mieszczą się rozpoznane u wnioskodawczyni schorzenia. Opinie opracowane przez wskazanych wyżej biegłych Sąd ocenia jako jasne, pełne, logiczne i należyście uzasadnione. Biegli sporządzili opinie po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną wnioskodawczyni i wynikami badań dodatkowych, jak również po przeprowadzeniu jej osobistego badania. Określili w opinii, na jakie schorzenia cierpi obecnie wnioskodawczyni.

Podkreślenia wymaga, że głównymi schorzeniami wnioskodawczyni są obecnie schorzenia o podłożu neurochirurgicznym. Dlatego też kluczowe znaczenie w sprawie miała opinia sporządzona przez biegłego neurochirurga. Dodatkowo zaś wnioskodawczyni została przebadana przez biegłą neurolog, która w ramach swojej specjalności nie stwierdziła u niej ograniczeń sprawności organizmu w stopniu powodującym niezdolność do pracy.

W jednoznacznej ocenie biegłego neurochirurga R. H. wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy okresowo do dnia 19 lipca 2013 roku. W opinii biegły stwierdził, że uraz przeciążeniowy kręgosłupa, do którego doszło w dniu 6 grudnia 2010 roku, podczas pracy zarobkowej, wywołał u wnioskodawczyni zespół bólowy, który wymagał w dalszej kolejności specjalistycznych badań radiologicznych (TK i MR) oraz w konsekwencji nie ustępujących dolegliwości bólowych rozległej wielopoziomowej operacji neurochirurgicznej. Zdaniem biegłego między zaistniałym wypadkiem przy pracy, a ujawnieniem się dolegliwości u wnioskodawczyni istnieje związek przyczynowy. Co prawda wnioskodawczyni skarżyła się na dolegliwości bólowe okolicy L/S kręgosłupa od 2003 roku, ale nigdy o takim nasileniu i nigdy nie wymagającym takiej diagnostyki i leczenia, jak po wypadku przy pracy. Dlatego też zasadne jest przyjęcie, że gdyby nie zaistniały uraz przeciążeniowy kręgosłupa, to objawy chorobowe by się nie ujawniły. Ponadto biegły wskazał, że wnioskodawczyni przebyła rozległą wielopoziomą operację neurochirurgiczną kręgosłupa w odcinku lędźwiowym i leczenie operacyjne, które przyniosły tylko czasową poprawę, a po kontrolnych badaniach MR okolicy L/S kanału kręgowego jest zakwalifikowana do kolejnej operacji.

W ocenie Sądu opinia neurochirurgiczna nie została w sposób skuteczny zakwestionowana przez organ rentowy w toku postępowania.

W piśmie procesowym z dnia 29 maja 2013 roku oraz na rozprawie w dniu 12 czerwca 2013 roku ZUS wnosił o uchylenie zaskarżonej decyzji, umorzenie postępowania w sprawie i przekazanie jej do ponownego rozpoznania organowi rentowemu na podstawie art. 477¹⁴ § 4 k.p.c.

W ocenie Sądu wniosek ten uznać należało za nieuzasadniony, albowiem obecny stan zdrowia wnioskodawczyni nie jest, jak wynika z opinii biegłego, nowym stanem klinicznym i funkcjonalnym powodowanym nowymi okolicznościami, które powstały po dniu złożenia przez nią odwołania od decyzji ZUS z dnia 26 października 2012 roku.

Biegły wskazał w sposób jednoznaczny, iż występujące u wnioskodawczynie objawy chorobowe są związane z urazem przeciążeniowym kręgosłupa, jakiemu uległa ona w dniu 6 grudnia 2010 roku. Do tego biegły wskazał, że przed wypadkiem przy pracy wnioskodawczynie skarżyła się na dolegliwości bólowe okolicy L/S kręgosłupa, ale dolegliwości te nigdy nie miały takiego nasilenia i nie wymagały takiej diagnostyki i leczenia, jak po wypadku.

Podkreślić należy, iż wnioskodawczynie po kontrolnych badaniach MR okolicy L/S kanału kręgowego została zakwalifikowana do kolejnej operacji neurochirurgicznej, co wskazuje, że stan jej zdrowia nie uległ poprawie po pierwszej operacji i ulega stopniowemu pogorszeniu.

Wobec stanowczych wniosków płynących z opinii biegłego neurochirurga R. H., że wnioskodawca jest obecnie częściowo niezdolny do pracy zarobkowej w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 6 grudnia 2010 roku nie było potrzeby zlecenia biegłemu uzupełnienia opinii, ani powoływania kolejnych biegłych na okoliczności, które zostały już dostatecznie wyjaśnione. Opinię tą należało bowiem przy uwzględnieniu treści art. 233 § 1 k.p.c. ocenić jako fachową, rzetelną oraz pełną.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.